

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru pace pe pământ

Mișcarea creștină pentru pace de la Praga nu se mulțumește numai cu organizarea unor ședințe periodice ale Comitetului de lucru, ale Comitetului consultativ și ale plenului din Adunarea mondială creștină pentru pace, ci ea caută să organizeze și filiale regionale, care în variate țări din Apus să lămurească neconținut opinia publică respectivă despre obligațiile păcii ale fiecărui om și creștin. Și astfel de filiale regionale există în Germania Federală, în Olanda și în Elveția și se organizează cele din Franța, Anglia și Japonia.

Astfel, în decembrie 1962 a avut loc ședința Comitetului de lucru al Mișcării de la Praga în Olanda, concomitent și cu cea a Regionalei olandeze a Mișcării de la Praga, condusă de încercații luptători olandezi pentru pace prof. Al. Rasker, De Graaf și H. Kohlbrugge. Toți membrii comitetului, din Răsărit și Apus, s-au prezentat la Driebergen, lângă Utrecht, în ședința de lucru și apoi în zilele de 8 și 9 decembrie s-au înfățișat în fața delegaților olandezi la ședința regionalei, pentru a le vesti cuvântul păcii, atât de concludent exprimat de Mîntuitorul în Sf. Sa Evanghelie și care se cere aplicat cu neîntîrziere de creștini în împrejurările politice de azi. Cu avînt și destoinicie membrii au ținut conferințe și colocvii asupra temei păcii și a coexistenței în lume în numeroase centre importante olandeze, ca Eindhoven, Utrecht, Leiden, Rotterdam, Haga, Amsterdam, Groningen și altele, susținînd o lucrare rodnică pentru lămurirea inimelor și a gândurilor creștinilor olandezi. Contactele au fost prietenești și s-au încheiat cu succesul cauzei păcii.

Toate aceste momente le-a cuprins comunicatul final în textul său, din care desprindem următoarele:

— „Numai o continuă autocritică teologică poate să țină Mișcarea departe de filozofări false și de stăpînirea motivelor lumești..., pentru că azi se găsesc toate forțele dinamice ale bisericilor în fața aceluiași întrebări. Dar acestui proces de apropiere între confesiuni i se opune însă fenomenul lumii divizate. Deci chiar în problemele politice, care nu sînt supuse direct deciziilor Mișcării de la Praga, este de datoria noastră să ne ascultăm reciproc și să ne lămurim în ceea ce ne depărtează. Astfel vom putea crea o atmosferă de înțîlnire, căci conferințele diplomatice nu

sînt singure în stare în totdeauna să rezolve toate problemele omului modern.

În privința politică, momentul de criză pare să fie limitat la Orientul îndepărtat. Cît timp va dura izolarea R. P. Chineze de O.N.U., nu se poate nădăjdi într-o îmbunătățire evidentă a situației mondiale, chiar dacă toate problemele europene s-ar putea rezolva. Problema dezarmării și a încetării experiențelor cu arme nucleare se mai află încă nerezolvată și ne cere alte străduințe.

Comitetul executiv salută cu bucurie înlăturarea „crizei cubane” și în discuții îndelungate s-a ocupat și cu analizarea situației politice, precum și a problemei germane, constatînd că cei ce ascultă cuvîntul Domnului cu privire la pace pot ajunge la unitate de vedere chiar în ciuda unor deosebiri dintre est și vest în probleme mondiale periculoase. Este limpede cît de mult înveninează războiul rece atmosfera europeană și mondială și cît de necesar este serviciul de înfrățire concretă al bisericilor, pentru ca chemarea la discuții serioase internaționale să poată fi stimulată just, cum o face Mișcarea de la Praga. Dar întreaga Creștinătate trebuie să fie mai activă în această privință.

De la începutul existenței ei, Mișcarea creștină pentru pace de la Praga se străduiește sincer contra omorului atomic; de aceea sprijinirea propunerii pentru încetarea tuturor experiențelor cu arme nucleare, inclusiv și a celor de sub pământ, începînd cu 1 ianuarie 1963, este o confirmare a străduințelor ei.

Comitetul executiv și-a exprimat și nădejdea că Comisia O.N.U. care discută la Geneva despre dezarmare, fiind sprijinită de opinia mondială pentru realizarea dezarmării generale și totale sub un strict control internațional, va ajunge la unele rezultate concrete, căci se observă că numărul aceluia care sînt convinși că înarmarea nu ajută nimănui crește mereu și că nu mai este altă cale de urmat decît cea a unui tratat despre această dezarmare generală și totală, ca să fie evitat pericolul unui război și în locul lui să se impună o conviețuire pașnică între popoare.

Se constată că interesul pentru lucrările Mișcării de la Praga sporește mereu în variate țări și că numărul comitetelor regionale și al conferințelor regionale este în continuă creștere. S-a discutat amă-

(Continuare în pag. 2)

Contra rasismului

Cine dintre noi n-a auzit vorbindu-se sau n-a citit despre rasism? La Radio se țin des cuvîntări despre rasism. Revistele scriu des despre el. Cît despre gazete, aproape că nu e zi în care ele să nu ne aducă vești despre crunte prigoane rasiste în Uniunea Sud-Africană sau în S.U.A. Rasismul împarte rasele din lume în două grupe: o grupă a raselor nobile, alese, o altă grupă a raselor slabe, de rînd. În grupa întîi ar intra rasa albă reprezentată mai ales prin anglo-americani; iar în cealaltă grupă ar intra rasa galbenă și cea neagră, reprezentată prin popoarele Asiei, Australiei, Africii.

Popoarele de rasă nobilă — zic rasiștii — sînt singurele capabile să dezvolte o cultură și civilizație înaltă. Cele de rasă inferioară — spun aceiași rasiști — nu sînt în stare să creeze nici pe departe ceva asemănător cu ce pot face albi. Ce urmează de aici? Urmează — zic rasiștii — ca popoarele de rasă albă — în primul rînd anglo-americani —, să ia sub ocrotirea lor, adică sub stăpînirea lor, popoarele de rasă galbenă și neagră și să le ajute, chipurile, să trăiască și ele omenește. De fapt, rasiștii n-au stat mult pe gînduri. De sute și sute de ani, conducători ai țărilor apusene au cucerit cu forța atîtea și atîtea popoare de culoare. Dar le-au cucerit nu ca să le ajute, ci ca să le înrobească și să le jefuie. Și de atîtea sute de ani milioane și milioane de oameni au fost supuși la tot felul de silnicii, de apăsări și de suferințe.

Dar nedreptatea nu poate dura la nesfîrșit. Popoarele înrobite au început să se ridice și să lupte cu dîrzenie contra cîmpitorilor. Ca niște vulcani au izbucnit cînd într-o parte, cînd în alta a pămîntului, revolte contra cîmpitorilor rasiști.

Popoarele din colonii nu sînt singure în lupta lor dreaptă. Alături de ele se află popoarele socialiste. Socialismul nu poate îngădui împărțirea popoarelor în popoare de rasă nobilă și popoare de rasă inferioară. După învățătura cea adevărată popoarele de rasă neagră, galbenă sau albă, mici sau mari, au toate în mod egal, dreptul la viață, la libertate și independență.

Se pune acum întrebarea: Noi, credincioșii, putem sta, oare, cu mîinile încrucișate, cînd știm că-n lume atîția frați de-ai noștri sînt supuși discriminărilor rasiale? Ne putem învoi noi oare cu împărțirea pe care o fac rasiștii, între popoare de rasă nobilă și popoare de rasă inferioară?

(Continuare în pag. 2)

Iubire, bucurie, pace

În părinteasca sa grijă față de păstoriții din Arhiepiscopie, credincioși și preoți deopotrivă, I. P. Sf. nostru Mitropolit *Nicolae* a trimis îndătinat cuvînt de învățătură, prilejuit de marele praznic al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Este cuvînt cald și înțelept, izvorît dintr-o inimă bogată și plină de grija tot mai multei propășiri spre tot binele turmei dreptcredincioase și din care, în cele ce urmează, spicuim cîteva idei.

„Măritul Praznic al Nașterii Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos — își începe I. P. Sf. Sa scrisoarea pastorală de la Crăciunul anului 1962 — umple de

bucurie creștinească inimile noastre. Bucuria aceasta — lină și întremătoare — se vădește înăuntrul caselor noastre, în firea cea dinafară și în sufletele credincioșilor deopotrivă”.

Bucuria aceasta curată și întremătoare, pe care tot creștinul adevărat o simte la Nașterea Domnului, are cauze adînci și Arhipăstorul nostru nu zăbovește să ni le arate cu toată limpezimea.

Prin căderea în păcat a protopărinților noștri „mîntea li s-a întunecat, simțirea li s-a învîrtoșat, iar vrerea le-a slăbit atît de tare încît nu mai puteau împlini voia Tatălui Ceresc”. Dumnezeu însă, în marea

dragoste față de zidirea Sa, n-a lăsat pe oameni să-și ducă viața „în întuneric și amărăciune, ca a fiului rătăcit despre care ne vorbește Sf. Evanghelie”, ci i-a hrănit mereu cu nădejdea izbăvirii din această nefirească stare, făgăduindu-le, îndată după cădere, că le va trimite un Izbăvitor, care nu va fi altcineva decît Mesia — Iisus Hristos.

Cu 800 de ani înainte de împlinirea acestei prime Vești bune, proorocul Isaia (7, 14) a prezis că Mesia se va naște dintr-o fecioară, proorocie despre a cărei împlinire ne vorbește Sf. Evanghelist Matei în cap. I, 20, 23.

Moise și Daniil au prevestit timpul în care se va naște Hristos-Mîntuitorul, iar profetul Miheia, de pildă, a vorbit chiar despre locul unde se va naște El, cu cuvinte ca acestea: „Și tu Vifleeme, pămîntul lui Iuda, cu nimic nu ești mai mic între domniile lui Iuda, căci din tine va ieși povățuitor, care va paște pe poporul tău”.

În sinagoga din Nazaret fiind la începutul propovăduirii Sale, după ce a citit o astfel de proorocie sau de precizie, Mîntuitorul Iisus Hristos a arătat că ea s-a împlinit în persoana Sa cu cuvintele: „Astăzi s-a împlinit scriptura aceasta” (Luca 4, 21).

Vorbind apoi, în continuare, despre întruparea sau despre Nașterea Mîntuitorului, I. P. Sf. nostru Părinte ne arată că El „a venit pe pămînt”, „chip de rob luînd” (Fil. 2, 7), „nu numai ca să ne învețe *ce să credem*, ci mai vîrtos ca să ne arate *cum să trăim*”.

Explicînd aceste spuse, I. P. Sf. Mitropolit continuă: „Toate învățăturile pe care ni le-a dat Mîntuitorul spre înțeleaptă viețuire într-o singură poruncă se adună: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată vîrtețea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău să-l iubești ca pe tine însuși” (Luca 10, 20).

Din iubire să te închini lui Dumnezeu și te va mîngîia, din iubire să-i ceri cele de trebuință și ți le va da; din iubire să bați la ușa împărăției Sale și-ți va deschide ție, din iubire să plinești voia Lui preasfîntă și atunci, în toate zilele vieții tale, cugetul nu te va mustra.

Iar pe aproapele tău să-l iubești căci îți este frate. Bătrîn sau tînăr, cărturar sau mai puțin dedat cu învățătura de carte, străin sau de „legea” ta, toți sînt fapțuri ale lui Dumnezeu și-ți sînt frați întru Hristos”.

Arătînd apoi că dragostea noastră față de aproapele trebuie să se vădească în fapte de ajutorare, Arhipăstorul nostru ne pune la inimă faptul de a ne da seama de vremurile noi în care trăim, vremuri în

luptăm neînduplecați, alături de toți ceilalți oameni cinstiți, pentru eliberarea popoarelor coloniale. Cine dorește cu adevărat ca între popoare și rase să se statornicească frăția și dragostea, acela trebuie să fie alături de toți cei ce duc lupta împotriva rasismului, care răspîndește ură, neînțelegerea și vrajba. Noi dorim ca între toți oamenii de orice rasă și din orice popor ar fi ei, să biruie frăția și iubirea. Tocmai de aceea e de datoria noastră să fim alături de toți cei ce luptă contra rasismului, fiind noi deplin încredințați că participînd la lupta aceasta, împlinim cea mai de seamă poruncă dată nouă de Mîntuitorul: porunca iubirii de oameni.

D. B.

Pentru pace pe pămînt

(Continuare din pag. 1)

nunțit despre datoria Mișcării de acțiune și în Africa și Secretariatul Mișcării a fost însărcinat să pregătească consultările cu reprezentanții creștinătății africane. Cu mulțumire s-a constatat că dorința de colaborare cu Mișcarea creștină a bisericilor din Est și Vest a crescut.

Membrii Comitetului executiv au salutat cu mulțumire apariția numărului prim al Buletinului Mișcării. Această revistă va fi organul Mișcării spre a informa opinia mondială despre scopurile și lucrările Mișcării. Revista este deschisă pentru o largă și internațională discuție, care să sprijine consensul creștin în răspunderea pentru lumea actuală și în slujba înfrățirii.

După încheierea ședinței Comitetului executiv au urmat două ședințe ale Comitetelor regionale ale Mișcării, din Olanda și Belgia, cu tema: „Pace și libertate”. Participanții la aceste conferințe regionale au fost recunoscători pentru condițiile pe care le-au aflat în cursul desfășurării lor și care au fost pregătite cu deosebit zel de către organizatorii localnici. În timpul ședințelor a sosit vestea despre înființarea unei filiale regionale a Mișcării și în Elveția.

Apoi membrii Comitetului executiv au vizitat numeroase comunități creștine din Olanda, Belgia și Franța, unde au predicat, au ținut conferințe și seminarii și au dat informații despre viața propriilor lor biserici din țările lor; au susținut discuții cu variați reprezentanți ai bisericilor locale și s-au bucurat de o deosebită înțelegere din partea localnicilor pentru străduințele și datorințele lor, pe care Mișcarea de la Praga dorește să le realizeze în biserică și în lume”.

Comunicatul cuprinde în esență informații despre acea străduință pentru pace, pe care peste 25 de membri ai Comitetului executiv de la Praga, împreună cu zeci de colaboratori din Olanda, Belgia și Franța le-au susținut în decurs de aproape două săptămîni, ca să vorbească către sufletele creștinilor apuseni despre rodul real al coexistenței pașnice în lume, despre folosul comun care va rezulta din dezarmarea generală și totală și despre bucuria comună care va putea domni în toate sufletele, că prin efort comun se asigură bunul cel mai de preț din lume: p a c e a !

Și trebuie să fie năzuința tuturor bunilor creștini să contribuie și ei la chemarea îngerească de la ieslea Domnului de la Betleem: „...și pace pe pămînt și între oameni bună voire”.

Prof. M. Șesan

Contra rasismului

(Urmare din pag. 1)

Răspunsul nostru nu poate fi decît acesta: Nu există rase nobile și rase inferioare. După învățătura Bisericii noastre întreg neamul omenesc se trage dintr-o singură pereche de oameni. Aceasta înseamnă că toate rasele sînt egale prin originea lor și că, deci, nici una dintre ele nu poate pretinde să se ridice deasupra alteia. Toți oamenii, din orice rasă ar fi, sînt egali și frați întreolaltă.

Cînd Sf. Pavel spune că în Hristos „nu mai este iudeu, nici elin” (Gal. 3, 28), el ne atrage băgarea de seamă că toate rasele și popoarele sînt egale în fața Domnului. Cînd Mîntuitorul trimite pe Sf. Săi Apostoli la propovăduire, nu le spune să meargă numai la unele popoare iar la altele — nu. Ci le poruncește să meargă la toate deopotrivă. „Mergînd, învățați toate neamurile...” (Mt. 28, 19).

Chemînd pe toți, la mîntuire, Domnul și Sf. Apostoli ne-au arătat limpede că rasele și popoarele sînt egale între ele.

Cînd la Rusalii, Sf. Petru îndreaptă învățătura predicii lui către ascultătorii de rase diferite, el ne arată că oricît ar fi împărțiți în rase, oamenii sînt egali și chemați la aceeași viață luminoasă.

Și atunci, ne-ntrebăm din nou: Dacă înaintea lui Dumnezeu toate rasele și popoarele sînt egale, și dacă ele sînt înzestrate cu tot ce e necesar pentru a se dezvolta și participa la cultură și civilizație, putem noi, credincioșii, să stăm cu brațele încrucișate cînd vedem ce fac rasiștii? Putem să ne vedem liniștiți de treburi cînd știm că milioane și milioane de frați de-ai noștri sînt apăsați, loviți și exploatați la sînge de către rasiști? Putem sta liniștiți cînd auzim că în țările coloniale pentru aceeași muncă, muncitorul alb primește o plată de zece ori mai mare decît cel negru? Putem sta liniștiți cînd aflăm că un bolnav negru, mai bine e lăsat să piară decît să fie primit într-un spital al albilor? Putem sta nepăsători cînd aflăm că, în propria lor țară, negrii n-au voie să meargă la restaurant, în tramvai, în tren, la teatru, împreună cu albi?

Nu, nu putem sta nepăsători. În fața unor asemenea nedreptăți și suferințe să ne ridicăm cu hotărîre și să ne exprimăm dezaprobarea noastră. Atîta vreme cît în lume va exista chiar și numai un grup de oameni cotropiți de rasiști nu va fi pace în lume. Cine dorește cu adevărat pace, acela trebuie să sprijine cu tărie lupta pe care popoarele din colonii o duc pentru libertate. Noi, credincioșii, dorim ca, în lume, să se statornicească, pentru totdeauna, pacea. Tocmai de aceea trebuie să

care cea mai mare parte a omenirii luptă ca în viața oamenilor să nu mai fie războaie. În rîndurile celor care luptă pentru pace sîntem și noi și vom continua să fim și pe mai departe cu toată osîrdia noastră.

„Rugați-vă astăzi mai fierbinte decît oricînd *pentru pacea a toată lumea* și pentru bunăvoință între oameni, pe care le-au vestit îngerii pogoriți în noaptea sfîntă deasupra ieslei din Vifleem. Rugați-vă împreună cu mine pentru ele și toți laolaltă să ne dovedim, în toată bună vremea, cu adevărat „făcători de pace”, căci unii ca aceștia „fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Matei I, 9).

*

Acestea și încă alte ziditoare învățături și folositoare îndemnuri se cuprind în scrisoarea pastorală a I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, trimisă fiilor săi sufletești cu prilejul luminatului praznic al Nașterii Domnului din anul 1962, învățături și îndemnuri pe care, ca niște fii ascultători, să le urmăm întocmai.

Gh. P.

Pentru pace

Marti, 10 decembrie 1962, a avut loc în Aula Institutului Teologic Universitar-Sibiu, o conferință interconfesională pentru pace. Au participat: reprezentanți ai Bisericii ortodoxe (P. C. Tr. Belasçu, vicar arhiepiscopesc, P. C. consilierii arhiepiscopesci, P. C. rector S. Vlad, profesorii Institutului Teologic, P. C. prot. I. Munteanu, preoți și studenți teologi), ai Bisericii luterane (d. vicar H. Binder, profesori de la Institutul protestant, prot. Gross, prim-pastor Weingärtner, pastori) și ai Bisericilor catolică, reformată, ai cultelor neoprotestante. Comitetul orașenesc de luptă pentru pace din Sibiu a fost reprezentat prin d. I. Florescu.

După Imnul bucuriei și înfrățirii (Beethoven), executat de corul studenților teologi sub conducerea pr. prof. Gh. Șoima, P. C. vicar Tr. Belasçu a prezentat conferința despre *politica de pace a R. P. Romîne. La temelia acestei politici de pace stau principiile coexistenței pașnice și prietenia cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări socialiste. Țara noastră a sprijinit și sprijină toate inițiativele pentru pace și dezarmare generală și totală, pentru rezolvarea problemelor litigioase prin tratative, pentru prietenie, colaborare și relații economice și culturale între popoare. Guvernul romîn a prezentat la O.N.U. propuneri proprii, ca: transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii; acțiuni de bunăvecinătate între țările din Europa, care au orînduiri sociale deosebite; educarea tineretului în spiritul păcii, respectului reciproc și înțelegerii dintre popoare.*

Contribuția activă a R. P. Romîne la lupta pentru pace a ridicat prestigiul internațional al țării noastre. Urmînd exemplul Uniunii Sovietice, poporul romîn — în solidaritate cu toate țările socialiste și cu forțele păcii din lumea întreagă — luptă pentru pace cu convingerea că forțele păcii sînt mai puternice decît cercurile agresive războinice din Apus, că pacea va birui.

După cîntecul: „Să facem plug din săbii” (compoziția pr. prof. Gh. Șoima), d. vicar H. Binder exprimă din partea Bisericii luterane bucuria că lucrarea păcii merge înainte, că cultele se unesc în lupta pentru pace. E nevoie ca în problema păcii să nu repetăm concepții vechi, ci să ne înnoim pe plan teologic, pe baza Sf. Scripturi. Azi creștinii activează pentru pace în Mișcarea Creștină pentru pace de la Praga, în Consiliul Mondial al Bisericilor (Congresul de la New-Delhi) și în alte organizații. Trebuie să

lucrăm împreună și să făurim programe legate de realitate. Să sprijinim inițiativele guvernului romîn — expuse în conferință —, să muncim și să pășim braț la braț spre un viitor fericit.

Pr. prof. C. Sirbu vorbește despre necesitatea unei teologii a păcii, preocupare ce a fost formulată de delegația Bisericii Ortodoxe Ruse (I. P. Sf. Arhiepiscop Nicodim) la Congresul Mondial pentru pace de la Praga (iunie 1961) și care e discutată și de profesorii Institutului nostru. O problemă, care constituie obiect de studiu și îndrumare, este rolul preotului în parohie pentru intensificarea luptei pentru pace.

D. prim-pastor Weingärtner (Sibiu) spune că, pe lângă limpezirea concepției creștine despre pace, e nevoie să facem mereu ceva pentru pace. În sensul acesta prezintă: înfrățirea dintre culte, promovarea spiritului de înfrățire între naționalități, etc.

Dl Milcu, din partea cultului baptist, spune că războiul nu e o fatalitate, cum susțin imperia-liștii, că Dumnezeu ne cheamă să fim făcători de pace, să prefacem săbiile în pluguri. Amintește lupta pastorului negru King, împotriva discriminării rasiale din S.U.A.

Pr. prof. N. Mladin arată că mișcarea creștinilor pentru pace și-a intensificat acțiunea pentru pace. Dă ca ex. contribuția la lupta pentru pace și apropiere între popoare a vizitelor delegațiilor Bisericilor Ortodoxă Rusă și Ortodoxă Sîrbă în țara noastră. Să răspîndim între credincioși vestea despre acțiunile în slujba păcii.

Pr. prof. Gr. Marcu vorbește despre felul cum se face în Institutul Teologic educația studenților teologi în spiritul păcii și înfrățirii popoarelor, ca ei să devină slujitori buni ai Bisericii, cetățeni devotați ai patriei noastre scumpe și înflăcărați luptători pentru pace.

Dl Olariu Alex., din partea cultului pentecostal, spune că orice minte sănătoasă nu vrea război, ci vrea pace. Noi — creștinii — sîntem chemați la pace. Aceasta o cere Dumnezeu, o cere poporul, o cere lumea întreagă. Să ducem cuvîntul păcii acolo unde ne găsim, unde lucrăm. Pacea va birui, pentru că sînt mai mulți cei ce luptă pentru pace decît ațîțătorii la război.

Dl Florescu I. — vicepreședinte al Comitetului de luptă pentru pace din Sibiu — arată că pacea e bunul cel mai de preț al omenirii, că popoarele vor duce la biruință cauza păcii. Rezolvarea crizei cubane, datorită înțelepciunii guvernului sovietic, e un exemplu de rezolvare prin tratative a problemelor litigioase și o dovadă că ațîțătorii la război nu-și pot face de cap, pentru că forțele păcii sînt mai puternice. Glasul țării noastre pentru pace și dezarmare este ascultat și prețuit, s. ex. propunerea guvernului romîn pentru educarea tineretului în ideile păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare, a fost aprobată de U.N.E.S.C.O. și discutată de O.N.U. în sens pozitiv.

Comitetul de luptă pentru pace din Sibiu cunoaște și apreciază activitatea intensă a cultelor pe linia păcii. Urează noi succese în această activitate.

Incheind discuțiile, P. C. vicar Tr. Belasçu conchide că slujitorilor cultelor — care propovăduiesc pacea și iubirea — le stă bine să concluzioneze în bună înțelegere îndeosebi în arena luptei pentru pace, căci pacea e dorința fierbinte a tuturor țărilor duhovnicești pe care-i păstoriim. E bine să ne întîlnim, să ne înțelegem, să facem schimb de experiență. Așa am devenit mai hotărîți în lupta pentru pace și am lucrat cu mai mult spor. Acum e veacul faptelor, nu al vorbelor. Biserica Ortodoxă are inima deschisă față de frații în Hristos, cu care împreună luptă pe frontul păcii, alături de popor și de partizanii păcii din toată lumea. Să intensificăm acțiunea noastră pentru pace, dezarmare, prietenie, pentru viața cea nouă.

Viața Sfintei Familii după fuga din Egipt

Și a mers cu ei pînă la Nazaret și trăia aci supunîndu-se lor.

La întoarcerea din Egipt, Familia Sfîntă se stabili în Nazaretul Galileii. Astfel, după o lungă absență de aci, ei au revenit din nou la umila lor locuință din Nazaret. Aci, Sf. Fecioară împreună cu Fiul Său și cu dreptul Iosif au dus o viață simplă, de oameni muncitori pînă ce Domnul Iisus împlini vîrsta de 30 ani. Ei duceau o viață liniștită în muncă și rugăciune.

Pruncul Iisus creștea și se întărea cu duhul, umplîndu-se de înțelepciune și darul lui Dumnezeu era asupra Lui. Dreptul Iosif și-a continuat mai departe meseria sa de dulgher, iar Domnul Iisus împreună cu Preacurata Sa Mamă se hrăneau din munca minilor dulgherului. El însuși muncea cu bătrînul Iosif cu atîta sîrguință și smerenie încît nazarinii îl numeau „fiul dulgherului” sau simplu „dulgherul”.

La fel, ca și mai înainte, după reîntoarcerea din Egipt, Preasfînta Fecioară își petrecea viața în ocupațiile Ei obișnuite: lucrul de mină, rugăciuni și citirea cărților sfînte. Ea a țesut un hiton de o artă deosebită, care, în urmă a fost haina permanentă a lui Iisus. Acest hiton a fost lucrat întreg fără cusături, de culoare roșie.

Pentru Maica Domnului nu exista o bucurie mai mare, decît aceea de a vedea Măreția dumnezeiască ce se descoperea neconștient în Fiul Său. El primea cu iubire toate îngrijirile ce le făceau pentru El tutorii Săi pămîntești, deși nu avea lipsă nici de îndrumări, nici de ocrotire. Prea Sfînta Lui Mamă purta o atenție deosebită față de tot ceea ce vedea, și auzia de la El și despre El, păstrînd toate cuvintele acestea în inima Ei.

În Mesia cel făgăduit se ascundeau toate comorile înțelepciunii și ale harului: de la oameni El n-avea ce să învețe, dar în natura Sa umană toate acestea se revelau treptat: Iisus creștea cu înțelepciunea, cu vîrsta și cu harul la Dumnezeu și oameni. El trecea treptat de la vîrsta copilăriei și adolescenței la anii maturității.

Din Evanghelia Sf. Ioan se poate vedea clar că, cei mai învățați cărturari ai Ierusalimului din vremea lui Iisus, se minunau de cunoștințele Lui profunde în Sf. Scriptură, știind bine că El n-a învățat în școlile lor, în același timp convingîndu-se din experiență proprie că nici unul dintre ei, chiar și dintre cei mai învățați cărturari sau legiuitori nu posedau asemenea cunoștințe ca El. În tot timpul servirii Sale publice, El îi muștra pe farisei pentru concepția lor îngustă, prin care ei luau litera drept lege, în setea lor de onoare și bogății lumești, cum și pentru alte dorințe nedemne.

El a învățat nu ca fariseii și cărturarii care învățau unii de la alții, ucenicul de la dascăl, ci ca unul care are putere: fiecare cuvînt al Sau purcede din Adevărul lui Dumnezeu. Șuvoiul cuvîntărilor Sale se revărsa dintr-o minte așa de înaltă și prealuminată, încît fariseii și cărturarii adunați la un loc, n-au putut răspunde cuvintelor Lui. Iar cuvîntul și învățătura Sa aparțineau numai Lui însuși. El nu avea de la cine să se împrumute cu acest izvor de apă vie, ce duce spre Mîntuire, astfel de Cuvînt putea să fie numai de la Dumnezeu și la Dumnezeu.

Simplicitatea și smerenia vieții Sfintei Familii din Nazaret era atît de necunoscută, încît Sf. Ap. Natanaîl, originar din Cana Galileii, ce se afla la o distanță ca de două ore de drum de Nazaret, încă nu auzise nimic despre Iisus și a aflat numai de la Sf. Ap. Filip, că Iisus din Nazaret este Acela despre care scriau Moisi și Proorocii.

Bătrînul Iosif și Sf. Fecioară Maria cu un sentiment profund de evlavie îndeplineau cu punc-

(Continuare în pag. 4)

N. M.

Viața Sfintei Familii...

(Urmare din pag. 3)

tualitate Legea dumnezeiască și urmînd poruncile acestei legi, anual mergeau la Ierusalim la sărbătoarea Paștelui.

Iisus împlinise doisprezece ani, cînd după obiceiul iudeilor această vîrstă era socotită trecerea de la copilărie la adolescență și totodată adolescentul devenea persoană matură, cu obligația să îndeplinească poruncile, să cunoască o meserie și să participe la datoriile sociale. Preasfînta Fecioară, plecînd cu bătrînul Iosif la Ierusalim pentru sărbătorirea Paștelui, l-a luat cu sine și pe Iisus care împlinise 12 ani. După sărbători toți pelerinii se îndreptau spre case. Sf. Fecioară Maria și logodnicul Iosif se întorceau și ei spre Nazaret. Ei erau încredințați că Iisus merge cu cineva dintre rudeni sau cunoscuți și de aceea își continuau drumul liniștiți. La sărbătorirea Paștelui, la Ierusalim se adunau pînă la două milioane de credincioși. E de la sine înțeles, că într-o astfel de învălmășeală era greu să se adune fiecare familie. Toți ieșeau din oraș în grupuri și către seară se întilneau la primul popas în satul Mahmas. Sf. Fecioară și Iosif au cercetat toate grupurile de pelerini, ce se odihneau, dar pe Iisus nu l-au găsit. O mîhnire profundă și un reproș s-a trezit în sufletele lor, cum de au putut să piardă din vedere un amanet atît de prețios, dat de Dumnezeu? Uitînd de oboseală, s-au întors grăbiți spre Ierusalim și timp de trei zile chinuțoare l-au căutat în zadar. Obosiți și sleiți de tristețe ei au intrat în templu să-și reverse tristețea înaintea lui Dumnezeu și să-l ceară ajutor. Dar ce privesc minunată li se înfățișă ochilor! Intr-un pridvor al templului, adolescentul de 12 ani stătea între renumiții tîlcuitori ai cuvîntului lui Dumnezeu, înconjurat de o mulțime de ascultători! Cu o smerenie de adolescent îi asculta și pătrundea cuvintele lor și cu autoritate dumnezeiască le punea întrebări. Chiar pe cei mai învățați, bătrîni și cărturari, îi cuprîndea uimirea, cercetînd cu deamănuntul înțelepciunea și știința de nepătruns a adolescentului.

Cu o expresie de mîhnire și neliniște plină de dragoste fierbinte, Maica Domnului i s-a adresat: „Fiul Meu ce ai făcut cu noi? Iată Tatăl Tău și cu mine, cu adîncă mîhnire Te-am căutat!”. Domnul Iisus, ascultînd cuvintele Maicii Sale îi aduse aminte că în afară de obligațiile Lui pămîntești, mai are și alte obligații spirituale — către Tatăl Ceresc: „Pentru ce trebuia să Mă căutați? Oare, voi, n-ați știut că Eu trebuia să fiu în cele ce-i aparțin Tatălui Meu?”. Acestea au fost primele cuvinte rostite de Mîntuitorul, pe care le avem scrise în Sf. Evanghelie. Ca fiu, El răspunde cu dragoste Mamei Sale, iar ca Dumnezeu și Mîntuitor, o povățuiește ca ea să se pregătească a-L vedea ca împlinitor al operei pentru care este trimis de Tatăl Ceresc. Totodată nu se scuti pe sine de obligativitatea supunerii față de Maica Sa și de dreptul Iosif. El se sculă și plecă împreună cu ei la Nazaret.

Mai departe, Tradiția trece sub tăcere amănuntele despre viața lor în Nazaret, dar istorisirea evanghelică ne explică clar că întorcîndu-se la Nazaret, Iisus era sub ascultarea Preacuratei Lui Mame și a dreptului Iosif: „Și Iisus creștea cu înțelepciunea, cu vîrsta și cu harul la Dumnezeu și oameni”. Cu aceste cuvinte încheie Sf. Evanghelist Luca istorisirea despre copilăria lui Iisus Hristos.

Cîțiva ani mai tîrziu și nu cu mult înainte de a-și începe opera Sa de slujire publică, bătrînul Iosif încetă din viață, recunoscînd în Iisus pe Mesia cel așteptat. Tradiția spune că a murit în vîrstă de 110 ani și a fost înmormîntat în peștera de la Ghetsimani.

Preacurata Maria pierzînd pe ocrotitorul său pămîntesc se dădu cu totul sub ocrotirea Tatălui Ceresc. Ea aștepta descoperirea împărăției Fiului

Din viața Bisericilor

— Știri —

La ședința din 11 august 1962 (de la Paris) a Comitetului Central al Consiliului Mondial al Bisericilor au fost primite ca membre ale Consiliului Mondial al Bisericilor cinci Biserici din Uniunea Sovietică, una din Liban și una din Africa de Sud. În felul acesta numărul Bisericilor membre ale C.M.B. este de 201 Biserici.

I. P. Sf. Arhiepiscop *Serghe*, exarh al Patriarhiei de Moscova pentru Berlin și Europa de mijloc, a făcut în 22 și 23 noiembrie 1962 o vizită Bisericii luterane din Turingia (R. D. Germană). S-a spus, cu această ocazie, că legăturile ecumenice slujesc la apropierea dintre Biserici și la promovarea prieteniei și păcii între popoare.

În ultimele luni ale anului 1962 au avut loc discuții între reprezentanții Patriarhiei Ecumenice de la Constantinopol și reprezentanții Bisericii vechi-catolice. Concluzia acestor discuții e că nu există deosebiri dogmatice (de credință), care să stea în calea unirii Bisericii vechi-catolice cu Biserica Ortodoxă. Biserica veche-catolică din Apus e Biserica episcopilor, preoților și credincioșilor catolici, care n-au primit dogma sinodului Vatican (1870) despre primatul papal și infailibilitatea papei. Biserica aceasta păstrează credința veche a Bisericii. De aceea ea e foarte apropiată de Biserica Ortodoxă, ceea ce face posibilă unirea dintre Biserica veche-catolică și Biserica ortodoxă.

Principala piedică pentru apropierea între Biserica Ortodoxă și Biserica catolică — a declarat Sanctitatea Sa Patriarhul ecumenic Atenagora de Constantinopol — este învățătura catolică despre infailibilitatea papei. Biserica ortodoxă poate recunoaște episcopatul Romei numai un primat de onoare, nu pe baza textelor Sf. Scripturi, ci pentru că Roma a fost capitala imperiului roman.

Delegația Consiliului Mondial al Bisericilor, care ne-a vizitat țara în noiembrie 1962, a dat la Geneva un comunicat, în care mulțumește pentru dragostea frățescă cu care a fost primită de Biserica noastră și de celelalte Biserici, membre ale C.M.B., remarcă viața liturgică, lucrarea mănăstirilor și activitatea seminariilor și Institutelor Teologice ale Bisericii Ortodoxe și afirmă că vizita aceasta e o contribuție la întărirea legăturilor dintre Biserici și la cauza păcii și înțelegerii internaționale.

Prezidiul Consiliului Mondial al Bisericilor intrunit în octombrie 1962 la Stockholm (Suedia) a dat o rezoluție, în care cere încheierea unui tratat de pace cu ambele Germanii și transformarea Berlinului de Vest într-un oraș liber, demilitarizat și neutru. De asemenea într-un Apel către toate forțele păcii din lume, amintind că criza cubană s-a rezolvat prin tratative datorită inițiativei Uniunii Sovietice — cheamă pe toți cei ce sînt pentru pace „să silească guvernele ca fără întîrziere să înceapă rezolvarea tuturor litigiilor importante pe calea tratativelor”.

Canonicul catolic Jan Mara din R. S. Cehoslovacă, la întrunirea catolicilor din R. D. Germană (octombrie 1962) a spus că toți catolicii trebuie să lupte pentru pace și să muncească pentru viața cea nouă. Întrunirea și-a exprimat simpatia față de Cuba și a condamnat acțiunile agresive ale S.U.A.

Său, nu a unei împărății pămîntești, ci a unei spirituale, împărăția „harului și a adevărului”.

Astfel au trecut pentru Mîntuitorul lumii 30 ani, petrecuți în muncă și rugăciune, fără ca să se arate oamenilor că El este Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Pr. C. Pistrui

La începutul lui octombrie 1962 a avut loc în Danemarca sesiunea Conventului bisericesc (luteran) nord-german, la care au participat delegați ai Bisericilor Evanghelic-luterane din Norvegia, Suedia, Finlanda, Danemarca, R. D. Germană și R. F. Germană. S-a arătat de vorbitori că Biserica trebuie să se înnoiască, să meargă înainte cu poporul, să sprijinească viața cea nouă.

În timpul crizei cubane (oct. 1962) au trimis mesaje de condamnare a măsurilor militare ale S.U.A. și pentru rezolvarea crizei prin tratative: Prezidiul Conferinței Creștine pentru pace de la Praga, Consiliul Mondial al Bisericilor, Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Moscovei și întregii Rusii, Papa Ioan XXIII, ș. a. Toți au prețuit inițiativa Uniunii Sovietice, a premierului N. S. Hrușciiov, care a deschis calea tratativelor și a rezolvării problemei cubane.

Arheologii au găsit în sudul orașului Amman, capitala Iordaniei, o piramidă înaltă de 45 metri. Ei presupun că în piramida aceasta s-ar găsi mormîntul proorocului Moise.

M.

† Preotul Ioan Neagoe

La 31 octombrie 1962, răpus de o boală care nu iartă, a adormit în Domnul vrednicul preot Ioan Neagoe din parohia Viștea de jos, protopopiatul Făgăraș. Născut la Viștea de jos, în 7 iulie 1912, cursurile primare le-a făcut în satul natal, cele medii la seminariile teologice din Rîmnicul Vilcea și București, iar cele superioare la Facultatea de Teologie. În 1940 se căsătorește și se preoțește. În ogorul Domnului a lucrat 26 de ani, în calitate de catehet (1934—38) și ca preot-paroh (1940—1962). A păstorit în parohiile Dridif (1940—45) și Viștea de jos (1945—1962).

Slujba înmormîntării a fost săvîrșită vineri, 2 noiembrie 1962, în biserica mare din Viștea de jos, de un sobor de preoți, în frunte cu P. C. Păr. Moise Ionașcu, protopopul Făgărașului. Despre sublimitatea preoției și misiunea preotului, despre viața, calitățile, activitatea și meritele celui răposat a vorbit P. C. Prot. Moise Ionașcu, arătînd că cel adormit s-a ridicat în viață la înălțimea chemării sale de preot, fiind un om muncitor, un soț devotat, un tată bun și grijuliu, un administrator priceput și scrupulos al bunurilor parohiale, un duhovnic zelos și înțelept și un coleg prețuit.

A vorbit apoi p. Octavian Cocan, paroh în Făgăraș, care în numele prietenilor și colegilor răposatului a evocat calități, momente și fapte din viața acestuia și a adus un cuvînt de mîngiere familiei îndurerate.

Păr. Cl. Postolache, paroh în Dridif, a exprimat părerea de rău a foștilor enoriași din Dridif ai răposatului, iar p. Ioan Bursu, paroh în Ucea de sus, a rostit un cuvînt de despărțire și regret din partea preoților din cercul pastoral de care aparținea și răposatul. În numele enoriașilor din Viștea de jos a vorbit p. I. Malarca, paroh în Olteț și administrator interim al parohiei Viștea de jos și episcopul Nic. Nichifor.

Regretat de toți cei care l-au cunoscut, l-au prețuit și au fost de față, p. I. Neagoe a pornit pe drumul cel fără de întorcere al veșniciei, lăsînd în urma lui un nume bun. Rămășițele lui pămîntești au fost așezate spre odihnă pînă la obșteasca înviere în cimitirul parohial din Viștea de jos, aproape de altarul bisericii la care a slujit cu vrednicie și cu dragoste vreme de 17 ani. Il plîng — în veci nemîngiați — soția, o fiică și doi fii.

Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii în veșnica Sa împărăție!

Pr. I. Gîljar